

stemmelse, hvorved et saadant Forhold kan blive prøvet. Og det kan ikke komme nogen til Fortræd. Jeg har ogsaa den Tro efter de Forhandlinger, der ere førte her, at det vil lykkes denne Gang at faa en saadan Bestemmelse indført i Loven. Thi medens denne Tanke, naar man før har forhandlet denne Sag, stadig har mødt Modstand, har man denne Gang fra forskellige Sider hørt Udtalelser om, at man er tilbøjelig til at forsøge offentligt Fæste.

Der kunde ogsaa indføres i Loven, at dersom der ikke melder sig nogen Kommune, som vil gøre dette Forsøg indenfor en vis given Frist, skal den Sum, som er stillet til disse Kommuners Raadighed, blive anvendt efter det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget her er bygget.

Jeg ved nok, at der er enkelte, og maaske ikke saa ganske faa, der, naar man fremfører denne Tanke, trække paa Skuldrene. Jeg vil dog bede dem nøje overveje dette Forhold og ikke lade sig afskrække hverken af gamle Traditioner eller af Fordomme. Kræves der her et Offer, lad os saa være villige til at bringe det, thi Sagen er saa stor, at det er værd at bringe et saadant Offer. Og der er ingen Tid at spilde. Spørgsmaalet bør hellere løses i Morgen end i Overmorgen, og vi opnaa mange Ting, som vi i øvrigt sætte Pris paa, dersom vi have en heldig Haand til at løse denne Sag. Vi opfylde, efter min Mening, derved et Retfærdighedskrav. Vi etablere en hel Del gode Hjem, hvilket vi alle ønske, og vi forøge Produktionen her i vort Land, og derved forhøje vi vor Nationalformue — alt sammen Ting, som vi alle gerne ville være med til at skaffe til Veje.

Der er ingen Tvivl om, at den nuværende Lov, som jeg sagde før, har bidraget til at forhøje Jordpriserne. Nu foreslaa Husmandsorganisationerne, at de 6,000 Kr., som her foreslaas, skulde forhøjes til 8,000 Kr., hvad jeg i og for sig ikke kunde have noget imod. Det vil ikke gøre denne Virkning mindre. Men lade os haabe, at de Udstykningsforeninger, vi allerede have — og de, der maaske blive stiftede —, ville medvirke til, at denne Virkning bliver saa ringe som mulig. Vi have ogsaa en Værdistigningskommission siddende — jeg maa vel nok kalde den ved dette Navn. Var der ikke nogen Mulighed for, at denne Kommission kunde enes om at indføre en Skat paa den Jordværdistigning, som ikke er fremkaldt ved eget Arbejde, og som er fremkommen ikke alene ved, at der

opføres Havne og Jernbaner, men paa mange andre Maader? Derved vilde meget være vundet, og det vilde i høj Grad virke til, at dette Spørgsmaal blev lettere at løse. Det vilde bidrage til at lette Adgangen til Jord, og vi vilde gøre det om ikke umuligt, saa dog i hvert Fald vanskeligt for Jordspekulanterne i den Grad at drive deres Spil, som de kunne i Øjeblikket. Husmandsorganisationerne have ogsaa nævnt en anden Fordring, nemlig den, at de to Medlemmer af Kommissionerne skulle vælges af Husmandsorganisationerne. Formanden udnævnes af Ministeren. Jeg kan fuldt ud tiltræde denne Fordring. Jeg tror, at det vil lette Arbejdet for disse Kommissioner, og der er ikke nogen som helst Risiko ved at lade disse Organisationer udpege de to Medlemmer.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de enkelte Bestemmelser i Loven, som der ellers kunde være Grund til at omtale. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) allerede har fremført, men der er en Bestemmelse, som jeg ikke kan lade være at nævne, det er Bestemmelsen om, at Lovens Revision skal udsættes til om 10 Aar. Denne Bestemmelse, synes jeg, er ret karakteristisk. Jeg kan ikke forstaa den anderledes, end at Meningen maa være, at nu skal dette Spørgsmaal hvile i 10 Aar. Saa langt er man altsaa kommen, at man bygger ganske paa det samme Grundlag som det tidligere — vil man gaa Loven igennem, vil man se, at Forslaget i Virkeligheden ikke er en Smule bedre end de allerede bestaaende Love —, og saa foreslaar man, at denne Lovgivning skal vare i 10 Aar. Men min Mening er, at der skal ikke være Ro i dette Spørgsmaal, før vi faa gennemført en Ordning, som virkelig løser det, hvad det nuværende Grundlag ikke gør. Man skal blive ved at banke paa hos Rigsdagen, indtil Spørgsmaalet finder sin rette Løsning. I saa Henseende ville de 3 Aar, Husmandsorganisationerne nævne, passe langt bedre, og jeg vil bede den højtærede Minister, hvis han da fremdeles skal beklæde den Stilling, han nu beklæder, alvorligt overveje denne Sag; jeg tror, der i Landbrugsministeriet findes Kræfter, som ville være en værdifuld Støtte ogsaa for denne Tankes Realisation.

Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til den mest velvillige Overvejelse i det Udvalg, som bliver nedsat, og meget henstille til dette Udvalg at blive